

Het Behekste Huis

Written by Katie Fleming

Translated by Suzanne Fakkert, Netherlands

Het was een vroege dinsdagmorgen. Op de alarmklok van Lara las het 5:18u 's

morgens. Vandaag was ze op weg naar een huis van vijftien verdiepingen hoog in Azië. Legendes zeggen dat het is vervloekt. Lara kon haast niet wachten.

Nadat Lara zich had omgekleed in haar kaki korte broek en groene shirt, ging ze naar beneden naar de keuken. Daar opende ze de vriezer waar ze gister Winston nog in had opgesloten voor de *lol*. Hij had haar favoriete maaltijd klaargemaakt, bonen op een toast en een pot met thee. Achteraf had ze Winston weer in de vriezer gestopt. Ze hield er niet van hoe hij continue achter haar kont aan liep!

Terug in haar slaapkamer, opende ze daar haar geheime kledingkast en pakte vijf dozen met hulzen voor de jachtgeweer, twee grote EHBO pakketten en haar rugzak. Ze bewaarde nooit enige wapens in haar kamer, behalve twee automatische pistolen in een geheime ruimte in haar badkuip. Ze ging naar de kelder om haar wapens te pakken.

Lara lichte een vuurtje op naarmate ze de trap afloopt. Als ze bij haar enorme aquarium met tropische vissen aankomt, trekt ze een oude doos onder de opening van het plafond vandaan. Ze klimt omhoog, doet een rennende sprong, dan een zwanenduik recht in de tank. Ze zwemt helemaal naar de bodem en trekt aan een hendel. Dan opeens, schuift een deel van de bodem weg en Lara zwom door een smalle opening. Lara had deze geheime doorgang gemaakt nadat inbrekers haar huis hadden bezocht. Na ongeveer zeven meter te hebben gezwommen, rijst er een trap omhoog uit het blauwe koele water. Lara klimt omhoog, zet zich schrap op een kleine platform en drukt een kleine knop in.

En omhoog gaat ze! Eenmaal kwam het tot een topsnelheid van 63km/u! Als Lara op haar bestemming is aangekomen, springt ze van de kleine platform af in een kleine kamer.

Daar stond een kleine liefdes stoel, kledingkast, een openhaard, een televisie dat was aangesloten op alle camera's in haar huis en een grote kist op het gladde rode kleed dat de vloer beklede. Een groene handdoek lag gedrapeerd bij de openhaard. Lara liep over naar de openhaard en rees haar koude vingers naar het felle oranje vuur. Ze trok de handdoek er af en begon zich af te drogen. In de kledingkast hing een Sola wetsuit en een kaki broek. Ze trok de broek aan. De zoete geur van buskruit vulde de kamer na het openen van de kist. In de kist lagen vier pistolen, drie jachtgeweren, twee harpoengeweren, grijphaak met een bungee elastiek eraan en een M16. Glimlachend in zich zelf, stopte Lara twee pistolen, twee granaten, granaatwerper, een jachtgeweer en een grijphaak met een bungee elastiek bevestigd. Wat een zware last! Voor vertrek, liep Lara over naar de televisie, selecteerde welke camera ze naar wilde kijken en ging zitten.

Arme Winston zat op de vloer in de vriezer bibberend een kopje thee naar z'n lippen te brengen. Lara grinnikte. Ze had de vriezer op 5 °C gezet zodat hij niet zou bevriezen. In plaats van naar beneden te gaan naar de platform en weer te zwemmen, nam Lara een andere weg. Onderin de liefdes stoel was een geheime knop. Lara drukte het in en een van de muren, schoof open. Lara rende snel naar binnen voordat het zich sloot. Achter de muren stond de Norton Streetfighter Motor op haar te wachten, Lara's favoriete vorm van vervoer. Ze sprong erop en racete door de donkere gang heen. Wanneer Lara in de verte een zwak licht ziet, trapte ze pas echt het gas in! Haar bruine haren vlogen wild achter haar naarmate ze snelheid maakt. Het licht begon wat helderder te worden nu. Lara kon de poort buiten haar landhuis zien. Met een groot *gesuis* vloog Lara door de lucht. Aan het einde van de tunnel was een geladen springplank. Al snel als Lara er overheen rijdt, schiet de plank Lara de lucht in! Over de poort vloog ze, haar knokkels bleek van het vasthouden. Als ze land, nemen nabije vogels het hazenpad. Ze was onderweg!

Drie uur later...

Een jet wacht op Lara vlakbij een oude ceder molen. De rest van de reis vloog ze en lande maar een paar minuten van het huis af. Nadat de vliegtuig was vertrokken, reed Lara met haar Norton Streetfighter Motor naar het oude huis. Ze moest haar hoofd echt uitsteken zodat ze het dak van het huis kon zien! Met haar pistolen gereed, nadert ze dichtbij het huis. Een kapotte prikkeldraadhek omheinde het huis. Planken zaten genageld tegen gebroken ramen en geschilferde verf was overal zichtbaar. Klapperende losse luiken zwaaiden in de wind.

Lara liep over naar de kromgetrokken treden, voorzichtig langs het hoge gewas en doornen. In plaats van aan te kloppen, nam Lara een stap achteruit en gooit zich er direct tegenaan. Het opende zich erg gemakkelijk. Lara nam een paar stappen in het huis. Spinnenwebben, spinnen en stof bedekte dik de vloer en meubilair. Dan, zonder enige waarschuwing, slaat de oude deur hard dicht. Lara wist dat het waarschijnlijk niet meer open ging, maar ze probeerde het toch even. Nop. Deze deur zat oervast! Omkerend, maakt Lara haar ogen klein om beter te zien. Het was aardedonker binnen en een stalle lucht hing in de lucht. Ze had gehoopt dat ze een paar vuurkaarsen had meegebracht.

Maar ja, dacht ze bij zichzelf. Lara zag verderop een trap. Het leek wel oneindig lang. Aan haar linkerzijde, zag ze een kleine trap dat naar beneden in verdoemenis leidde. Aan haar rechterzijde, stonden verschillende deuren potdicht. Wie weet wat er achter ze schuilde? Het was een moeilijke beslissing, maar Lara besloot dat ze de trap maar op ging voordat ze andere dingen ging onderzoeken.

Als ze eenmaal op het grote platform staat, ziet ze drie deuren gelabeld met nummers. Ze waren genummerd als één, twee en drie. Ze besloot dat ze zou beginnen met de eerste en zo verder te gaan. Met een pistool gericht op de deur, reikt Lara haar uit met haar linkerhand en haalt de deurknop om. De deur was op slot. Lara probeerde het in te trappen, hoewel het zat potdicht. Ze ging over naar de tweede deur. Het opende zich vrij gemakkelijk. Ze stapt naar binnen en sluit de deur. Een kleine kamer strekt zich voor haar uit, met twee sofa's zo rood als bloed en een felle openhaard aan haar rechterkant. Aan de achterste muur, hing een grote ronde bord met vier kettingen. Er stond ook een kleine kast bij de openhaard.

Met de wapens naar beneden, loopt ze langzaam de kamer rond. Met elke stap, kraken er zwakke piepjes uit de vloer. Lara besloot eerst de sofa's te onderzoeken. Ze laat haar hand langs de sofa gaan. Als ze haar hand wegtrekt, is het bedekt met vers, rood bloed. Lara frons naarmate ze het afveegt aan haar korte broek. Ze loopt naar de achterste muur en nam een beter kijkje naar het ronde bord. Het was bedekt met kleine spijkers. Omkerend, loopt Lara naar de kast. Geen licht was zichtbaar van onder de deur. Weer haalt ze haar pistool tevoorschijn en opent de deur. Enorme zwarte weduwen verspreidde zich door de kamer. Het waren er miljoenen! Zonder aarzeling, grijpt Lara haar geladen granaatwerper. Ze deed een paar snelle achterwaartse salto's om afstand te creëren en vuurde eenmalig op de wezens. De kracht van het geweer deed Lara naar achteren vliegen tegen de muur, centimeters van de spijkers af.

Lara nam een diepe zucht en kijkt naar de vloer waar de spinnen waren. Donker rood bloed gutste uit elk wezentje. Ze besloot dat er verder niks meer in deze kamer was dat ze moest onderzoeken, dus opende ze de deur om te vertrekken. Wat Lara over het hoofd gezien had, was een groene gloeiende sleutel, wat op de bodem van de kast lag.

Eenmaal buiten de kamer, hoorde Lara zachte muziek achter de derde deur komen. Lara haalde nog een keer haar pistool erbij en opent de deur. Lara stapt naar binnen en kijkt om haar heen. Het was een slaapkamer. Een grote gebroken spiegel hing aan de muur. Er stonden stoffige dressoirs, één met een dode roos in een vaas. Lara kijkt naar het antieke geroeste koperen bed in de hoek. Zijn vale gele lakens waren gespetterd met oud uitgedroogd bloed. De lakens bewogen zich plotseling.

Met beide pistolen gereed, wachtte Lara geduldig af voor het gene dat zich elk ogenblik zou laten zien. Dan, springt het wezen naar Lara, klaar met de klauwen om haar gezicht te verscheuren. Desondanks was Lara te snel. Ze vuurde maar een keer op het wezen en het was meteen overleden. Het was een vreemd uitziende wezen. Het had geel gestipte tenen en een bruin lichaam. Zijn enige oog was rood en zat in het midden van zijn hoofd. Hoewel, er kwam geen bloed uit zijn lichaam.

‘Dat is vreemd!’ Riep Lara hardop, haar stem echoënd van de muren. Lara gaat de kamer uit en ging op weg naar de trap. Zacht gekerm leek haar te volgen, met elke stap dat ze nam. Onderaan de trap, dacht Lara eraan om eens haar granaatwerper uit te proberen op de voordeur en terug naar huis te gaan. Hoewel, ze wilde uitzoeken of de legendes de waarheid spraken over het huis en was nog steeds nieuwsgierig over het gekerm. Lara stak haar pistolen terug in de holsters. Ze besloot later de lift in te gaan om te zien waar het naar leid...

Eenmaal in de lift, was Lara voorzichtig niet de vlijmscherpe spijkers te raken dat de muren bedekten. Er was maar een kleine knop om in te drukken. Er stond een boodschap op. Het las: *Tenzij je wilt dat deze spijkers zich door jou vlees scheuren en in je botten gaan, kun je maar beter vertrekken...* ‘Nee!’ gilte Lara. Plotseling waren de woorden op de knop veranderd... *Dan moet je dood.*

Lara begon zich zorgen te maken. Dan, begint de lift omhoog te gaan. Het ging op z'n minst wel 100km/u! Hoe hoger het kwam, des te sneller het ging. Op de knop, veranderden de woorden nogmaals...

Hehehe...Jij zult sterven...

Lara zal dit *niet* laten gebeuren! Dan, komt de lift tot een volledige stop. Lara werd naar de andere kant van de lift gesmeten weer rakelings langs de spijkers. De deur opende zich en een grote donkere Schaduw met hoektanden en rode ogen kwam tevoorschijn, wat Lara's weg blokkeerde. Hij hield een machete in zijn onzichtbare hand.

‘Nu’, sprak hij, zijn stem vol met woede. ‘Zul je sterven, ik had je gewaarschuwd om te vertrekken. Ik stuurde spinnen en wezens achter je aan maar je ging niet weg, dus je zult je bij deze je laatste adem nemen.’ Voordat Lara haar wapen kon pakken, sneed hij de kabel door wat de lift vasthield...het begon te vallen. Lager, lager en lager. Lara moest snel iets bedenken. Heel snel! Aangezien de lift maar twee personen kon dragen, kon Lara zichzelf vastklemmen op de bodem van de lift, halverwege omhoog. Ze drukte haar armen en benen zo hard als ze kon tegen de muur met een poging de spijkers te ontwijken. Ze sloot haar ogen en wachtte tot de nachtmerrie over was.

Opeens had ze een beter idee. Voorzichtig van de muur naar beneden, kroop Lara over de vloer en pakte haar granaatwerper erbij. Ze haalde de trekker over en het plafond van de lift kwam met brokstukken naar beneden bovenop haar gedoken hoofd. Lara hees haar grijphaak en slingerde het opwaarts. Het klemde zich aan iets vast met de eerste poging. Lara rukt er aan om er zeker van te zijn en beklom de bevestigde bungee elastiek naar een kleine richel. Ze kijkt omlaag en kijkt hoe de lift naar beneden stort naar de bodem van de liftschacht. Een afschuwelijk geluid van spijkers scheurend door de bodem echode luid. Wat bijna de top bereikte van waar Lara stond. Ze laat een zucht van opluchting horen.

‘Dat was op het nippertje!’ Lara zet haar holsters goed en kijkt om haar heen voor een mogelijke uitgang van de liftschacht en zag een kleine deur naast haar. De hendel was er niet, maar Lara kon er gemakkelijk in komen door het een goede trap te geven. Na het klimmen door de kleine opening dat in de muur bleef, bevindt Lara zich zelf buiten een van de kleine deuren die ze eerder zag toen ze het huis binnen kwam.

‘Hmm...’ zei Lara, ‘ik vraag me af waar de andere twee deuren naartoe leiden?’ Ze draait haar gezicht naar de tweede deur en is van plan de deurkruk om te draaien, als een sterke hand haar van achteren pakt.

‘Waar denk jij naartoe te gaan?’ Schreeuwde de Schaduw.

‘Oh geweldig,’ zei Lara sarcastisch, ‘*jij* bent het weer,’ zuchtte ze.

‘Je hebt misschien een keer geluk gehad,’ waarschuwde de Schaduw, ‘maar niet deze keer. Realiseer je je dan niet dat je hier nooit zult wegkomen? Het gekerm dat je steeds maar hoort zijn mensen als jou zelf die de waarheid over dit huis probeerde te onthullen. Ze zitten achter al deze muren. Ik heb ze daarin begraven, net als een paar uitgesproken spreuken. Ze zullen elk erg langzaam sterven. En als dat gebeurt, zullen hun gezichten aan de buitenkant van de muren worden afgebeeld. Ik kan haast niet wachten om jou daarin te zien.’ Hij lachte met een kwaadaardige lach. Dan draait hij om en verdwijnt in de lucht.

Lara zucht en rees haar hand om het zweet van haar voorhoofd weg te vegen. Dan, uit het niets, zwaait er een bijl door de lucht en raakte Lara’s hand met een slag. Lara gilt het uit als er pijn door haar arm heen schiet. Haar hand begon wild te schudden, haar ogen werden waterig en haar zicht vervaagde. Langzaam kijkt ze naar haar hand, verbaast om te zien dat haar hand er gewoon nog zit als altijd. Geen schrammen, geen bloed, geen bijl.

‘Dat is zo vreemd,’ zei Lara tegen zichzelf. Ze kijkt nogmaals naar haar hand om er zeker van te zijn en zeker genoeg dat niks is veranderd. De pijn was zelfs weg.

‘Dit huis maakt me echt gek!’ riep Lara hardop tegen zich zelf. Ze probeerde de deurkruk, maar het zat op slot dus Lara probeerde de eerste deur. Het kraakte open, met zijn verroeste scharnieren luid schurend op elkaar. Lara maakt haar ogen klein als ze omlaag kijkt, met een poging door de wortelen te kijken dat uit elke muur kwam. Een walgelijke zieke geur van ontbindende verrotte botten en vlees vulde haar neusgaten. Lara ging verder naar beneden de trap af. Als ze eenmaal de bodem heeft bereikt, stond er een kleine fakkel bevestigd aan de muur. Ze pakte het op en kijkt om haar heen. Alle muren waren oud en kruimelig. Wortelen groeiden in knopen uit scheuren in de muren en vloer. Verschillende skeletten lagen overal verspreid. Lara loopt om de kleine kelder en nam alles in haar op. Lara stapt voorzichtig over de skeletten botten heen. Plotseling, hoort ze voetstappen en vage fluisteringen. Ze draait om zich heen om te zien wie er was en trapt per ongeluk een schedel wat naar de overkant van de kamer vloog. Het raakte een muur en brak het in tweeën!

‘Oeps!’ fluisterde Lara. Dan waar de schedel de muur had geraakt, dacht ze een deel van de muur naar binnen te zien schuiven, hoewel ze niet zeker was. Lara nam een paar stappen dichterbij de muur. Zeker genoeg, schoof het wel *degelijk* in! Wanneer de muur ongeveer een halve meter naar binnen was geschoven, ging Lara naar binnen met haar fakkel en keek binnenin. Een klein sleutelgat was zichtbaar, met een kleine gat in de muur daarnaast. Het hield een kleine perkamentenrol vast. Lara trekt het er met zorg uit, voorzichtig genoeg niet het broze papier te breken. Lara las het hardop:

‘Gij die dit papier vindt is verdoemd. Een eeuwenoude vloek rust al jaren over dit huis. De Schaduw is kwaadaardig. Hij zult jij begraven! Wees op je hoede! Ik was een van zijn gevangenen. De enige manier om deze kwaadaardige vloek te stoppen is om de groene sleutel te vinden, het in het slot te stoppen en de Schaduw zal verbranden. Veel geluk mijn vriend en pas op het gevaar wat voor u ligt.’

Lara kijkt omhoog. Angst begon zich in haar ogen te vreten. Haar handen begonnen te trillen, wat haar de perkamentenrol liet vallen. Ze bukt om het op te rapen en terwijl ze dit doet, pakt een benige hand die van haar. Lara trekt het terug en gilt. Ze grijpt naar haar pistolen en richt het op het kleine skelet wat voor haar stond.

‘Wacht!’ Schreeuwde het skelet. ‘Doet u me alstublieft geen pijn!’ Lara liet een beetje haar pistolen zakken. Wie was hij? Waarom praatte het skelet? Er gingen zoveel vragen door Lara’s hoofd heen.

‘Wie ben je?’ Vroeg ze, met een bestuderende blik op hem.

‘Mijn naam is Campobello. Ik ben veertien jaar oud. Op school waren er altijd geruchten over dit huis. Iedereen zei dat het behekst was. Ze zeiden ook dat er hier een Schaduw leefde die mensen doodmartelde. Ik wilde het zelf eens uitzoeken. Dus, op een nacht

sloop ik weg van mijn huis. Ik kwam hier binnen en was verdwaald. Het was zo donker dat ik geen hand voor ogen kon zien. Ik was zo bang. Op dat moment, hoorde ik gekerm. Het werd luider en luider. Deze grote donkere Schaduw kwam en gooide me daar neer. Ik was helemaal alleen. Toen, op die beruchte avond, gooide hij speren naar me toe totdat ik overleed van de marteling. Ik kan me herinneren dat mijn bloed over de muren spoot. Mijn gehuil werd niet beantwoord. Het was afschuwelijk! En, terwijl hij me aan het spietsen was, kwam er een kwaadaardige...puur kwaadaardige glimlach over zijn gezicht. Hij vertelde mij dat hij mijn hoofd van mijn nek wilde rukken en het buiten zou ophangen zodat iedereen het kon zien. Ik was echt zo bang.' Hij begon een beetje te snikken, maar geen tranen kwamen uit zijn oogkassen.

'Luister,' legde Lara uit, 'er zijn een paar dingen die ik niet snap. Je bent dood, hoe kun je ooit praten? Je kunt lopen, dus waarom vlucht je niet?' De jongen aarzelde voordat hij sprak.

'Nou, ik ben echt dood, hoewel voordat ik stierf, sprak de Schaduw een vloek over mij uit zodat mijn ziel niet zou sterven, maar alleen mijn lichaam. Ik ben niet weggegaan, omdat ik het niet weg kan gaan. Niet voordat de Schaduw dood is en ik heb zo het gevoel dat het voor een lange tijd niet zal gebeuren.' Hij draaide zijn hoofd weg en wachtte op Lara's antwoord.

'Heb jij die valkuil met de sleutel en perkamentenrol gemaakt?' vroeg Lara.

'Ja.' Antwoorde Campobello.

'Welnu, hoe weet je dan dat je een groene sleutel nodig hebt om de Schaduw te vernietigen?' vroeg ze.

'Vaak als de Schaduw hier beneden is, praat hij in zichzelf hij zegt dingen zoals hoe niemand de sleutel ooit zal vinden. Officieel heeft hij de valkuil gemaakt. Ik heb geen idee waarom hij zoiets doet, maar hij deed het. Hij stopte het sleutelgat achter de muur en maakte het goed dicht zodat niemand het kon vinden. Maar ik vond het toevallig toen ik mijn weg naar buiten groef. Ik moest iets schrijven over hoe je hem kon stoppen, dus ik nam gebeente van een andere gevangene, maalde ze fijn en mixte ze samen met delen van de muur. Ik gebruikte mijn bloed om ermee te schrijven. Maar, hij is te machtig. Ik weet dat de vloek nooit zal worden opgeheven. Elke keer als hij iemand vermoord, verhoogt zijn kracht.'

'Nou, ik zal deze sleutel vinden, Campobello, zelfs als het mijn leven kost,' legde Lara uit. De jongen schudde zijn hoofd.

'Je kunt niet in je eentje gaan. Ik wil met je mee. Het is beter als we samenwerken. Trouwens, het duurt anders jaren om de sleutel te vinden. Er zijn zoveel geheime gangen. En, wie weet...kan het in deze muren begraven zijn.'

Lara zuchtte. 'Nou, als we hier ooit willen weggelopen en de vloek willen stoppen, kunnen we maar beter beginnen.'

'Oké, laten we gaan!' antwoordde Campobello.

Onderweg de oude trap op voelde Lara een plotselinge rilling. Het was jammer dat ze niet haar lekker warme bomber jas aan had! Het was best raar om een skelet te hebben die je volgde op de trap. Kon ze hem vertrouwen? Voor hetzelfde geldt, kon hij haar naar de Schaduw leiden! Ach ja, dacht ze. Ze had nog altijd haar granaatwerper!

Nadat ze bovenop de trap zijn gekomen, wees Campobello naar een deur dat ineens verscheen.

'Misschien moeten we maar een kijkje nemen', stelde hij voor.

'Oké. Maar als eerst wil ik dat je een pistool draagt.' Lara overhandigde een pistool aan hem en zijn benige handen grepen het vast.

Ze konden luid gerinkel van bestek horen naarmate ze de deur benaderen. Als de jongen de deur opent, waren ze verbaast dat de kamer zo helder verlicht was. Het bleek een eetkamer te zijn. Een grote kroonluchter hing boven de tafel. Lara liep over de tafel en liet

haar handen over het gladde oppervlak glijden. Niks leek kwaadaardig of onduidelijk in deze kamer, dus Lara draaide zich om naar Campobello.

‘Nou,’ begon Lara. ‘Ik zie hier niks bijzonders. Misschien moeten we weer terug gaan?’

‘Nee!’ schreeuwde Campobello. ‘Kijk hier eens naar dan?’ Hij wees met zijn benige vinger naar een stapel dozen in de verre hoek. ‘Laten we ze opschuiven,’ stelde hij voor. ‘Is goed,’ antwoordde Lara, ‘maar jij blijft hier als wacht staan, voor het geval dat.’ Lara loopt snel naar de dozen toe en schoof ze uit de weg. Een kleine gang kwam aan het licht. Het was niet verlicht, dus Lara moest turen om naar binnen te kijken.

‘Kom op.’ Zei Lara tegen Campobello, die op de grond was gaan zitten. Beide maakten ze hun weg door de lange smalle gang. Even verderop kon Lara een zwak licht zien. Aan het einde van de gang, eindigden ze in wat leek op de slaapkamer van de Schaduw. Lara ging aan de kant zodat Campobello ook in de kamer kon. Hij leek doodsbang toen hij eenmaal binnen was. Het leek net alsof zijn ogen ieder moment uit zijn oogkassen konden springen, dacht Lara...maar herinnerde zich toen dat zijn ogen er *werkelijk* uit waren! Ze bewoog zich langzaam door de kamer, met haar blik op alles voor details. Een kleine houten tafel met een stiletto stond naast haar.

Dik, rood, vers bloed was gespetterd op het einde van het lemmet. Op de achterste muur, stond een groot scherm voor hen. Lara kijkt met verachting als er een man de buik van een meisje openrijt met een mes. Het meisje schreeuwde het uit van de pijn als de man nogmaals erop inhakt. Campobello schoot het scherm kapot. Glinsteringen vlogen in het rond en het glas kwam in scherven wat Lara’s gezicht bedekte. Ze dook in veiligheid met Campobello met haar mee. Ze landden in een grote stapel op de vloer. Lara stond op. Glas viel op de grond uit haar haar en lichaam. Waar het scherm eens hing, had nu een oude kruimelige muur zijn plaats in genomen. Lara draaide zich om naar Campobello.

‘Waarom deed je dat?’ vroeg ze.

‘Het spijt me zeer. Ik kon het gewoon niet aanzien hoe dat meisje werd vermoord! Hij keek weg.

‘Wel,’ begon Lara, met de bedoeling het onderwerp te veranderen. ‘Laten we deze kamer wat meer onderzoeken.’

‘Is goed,’ antwoordde hij. Lara ging verder de kamer rond. Ze dacht een zwakke beweging te horen van motoren die begonnen op te starten. Het zou een spijkerval kunnen zijn, dacht Lara.

‘Campobello. Er zit hier een spijkerval in deze kamer en het is al geactiveerd!’

‘Oh nee...wat moeten we nu doen?’ vroeg hij, zijn stem vol met bezorgdheid.

‘Eerst, moeten we zien uit te vinden waar het is,’ zei Lara hardop. Ze draaide haar hoofd omhoog en zag enorme dodelijke pinnen op hun af komen dalen. Lara neemt een blik door de kamer voor een snelle uitgang, hoewel de enige zichtbare was terug de tunnel in waar ze zojuist uit vandaan kwamen. Dan, zonder enige waarschuwing, greep Lara de benige arm van Campobello vast, en schoof hem in de gang.

‘Woah!’ gilte hij, nogal geschrokken. Lara sprintte richting de tunnel en deed een omgekeerde rol net voordat de pinnen haar lichaam doorboorden. Lara en Campobello kijken toe als de fatale pinnen naar beneden komen, scheurend door de vloer. Eén raakte de kleine tafel met een klap. De stiletto werd op de vloer gegooid, centimeters van Lara af. Zo snel als ze kon, duikt ze naar het mes en pakt het op. Campobello greep haar voet en trok haar terug de tunnel in. Lara bedankte hem en schoof het mes tussen haar wapen riem.

‘Waar is dat voor?’ vroeg Campobello.

‘Dit zal ons nog van pas komen!’ antwoordde Lara. Ze tuurt weer de kamer rond. De pinnen waren nu gestopt. Er zat tussen elke pin genoeg ruimte om doorheen te kruipen, dacht Lara. Ze twijfelde, maar besloot toen om het een poging te geven en rond de dodelijke pinnen

heen te kruipen.

‘Waar ga je naartoe?’ vroeg Campobello.

‘Ik ga kijken of er een andere uitgang is in deze kamer. Dat moet wel! Hoe kan de Schaduw anders er doorheen komen?’ vroeg Lara zich af.

‘De Schaduw heeft geen deuren nodig, hij kan door muren heen. Hoewel, ik denk dat je het nooit zal weten!’ antwoordde hij. Lara maakte voorzichtig haar weg rond de pinnen heen. Campobello volgde haar dicht achterna. Dan, verliest Campobello per ongeluk zijn evenwicht op zijn knieën en tuimelt voorover tegen Lara, wat haar vooruit tegen een muur doet botsen.

‘Woah!’ Gilde ze uit, als ze de muur raakt. Toen Lara de muur raakte, begon het naar binnen te schuiven.

‘Jongen, dit gebeurt echt vaak!’ Roept ze hardop met een grijns op haar gezicht. Ze draait haar hoofd om en glimlacht naar Campobello.

‘Hey, bedankt,’ zei ze tegen hem.

‘Geen probleem!’ antwoordde hij schaaachtig.

‘Ik ga even kijken waar dit toe leidt.’ Legde Lara uit.

‘Ik zit pal achter je!’ antwoordde hij. Lara en Campobello klommen de smalle tunnel door. Het was vrij donker en een zacht gekerm was overal te horen. Na een tijdje hoorde Lara Campobello niet meer achter haar, dus riep ze zijn naam.

‘Campobello? Waar ben je?’ Het duurde even voordat hij antwoord gaf.

‘Ik ben hier! Ik was gewoon even uitgeput. Het gaat al goed. Ga door!’ Naarmate Lara en Campobello verder kruipen, groeide het groene licht alsmar helderder. Aan het einde van de lange tunnel, bevonden ze zichzelf van de deur beneden dat op slot zat.

‘Dit huis is geweldig! Je weet nooit waar je terecht zult komen!’ Riep Lara hardop. Ze keken de kamer rond. Nu, waar eens de voordeur stond, had nu een solide muur zijn plaats ingenomen. Het was zo sterk en dik dat geen granaatwerper er een gat kon in blazen.

‘En nu,’ vroeg Campobello, ‘waar gaan we nu naartoe? De uitgang is niet langer meer mogelijk en er is verder geen andere uitweg!’

‘Dat is niet wat ik denk!’ antwoordde Lara. Campobello zag een kleine fonkeling in haar oog.

‘Wat?!’ vroeg hij...zijn oogkas die groter werd. Lara wees naar haar rechterkant waar een nieuwe groene deur stond. Een grijns spreid zich snel over haar gezicht. Ze leek er erg zin in te hebben.

‘Laten we het doen!’ schreeuwde hij. Ze denderden richting de deur, Campobello had zijn pistool getrokken en richt recht vooruit. Lara haalde haar jachtgeweer tevoorschijn en deed hetzelfde. Dan, met een vlotte zijrol in de deur, werd het mogelijk voor ze om binnen te komen. Als ze binnenkomen, golfde er een zachte geur van brandende ontstemming door de lucht heen. Kleine brandende kaarsen lijnden alle muren. In het midden van de kamer was een liftende platform met een zwakke lichtstraal dat er bovenop scheen. Lara bewoog zich langzaam richting het platform. Ze zag een klein kind aan een strop hangen. Een dunne lijn met bloed druppelde langs zijn nek. Zijn ogen stonden nog steeds open en de vreselijke blik op zijn gezicht was afschuwelijk. Hij was waarschijnlijk nog maar een paar minuten dood, helaas was het te laat om hem nog te redden. Een sterke hand grijpt Lara’s schouder.

‘Zo, je hebt maar besloten om mijn ceremonie te bij te wonen?’ vroeg de Schaduw. ‘Je bent net op tijd om je vriend Campobello te zien sterven.’ Dan begint de Schaduw zachtjes in zichzelf te grinniken.

‘Nee!’ schreeuwde Lara naar hem. ‘Campobello is de hele tijd bij me gebleven! Het is onmogelijk dat je klaarstond om hem te doden! Tenminste, niet op deze *plek* hoe dan ook.’ Lara kijkt terug om te zien hoe Campobello in zichzelf zit te giechelen.

‘Wat is er zo grappig?’ beviel Lara.

‘Hehe, haha! Je hebt het echt niet door, hè?’ vroeg hij.

‘Nee, inderdaad niet. Vertel me wat er aan de hand is.’ vroeg ze in verwarring.

‘Wel, om te beginnen ben ik *niet* Campobello. Ik ben het hulpje van de Schaduw. Campobello werd meegenomen, of zal ik zeggen ontvoerd toen jij in de tunnel zat. Het was zo gemakkelijk!’ Hij begon weer te lachen.

‘Wat?!’ gromde Lara. ‘Waar is hij nu dan?’

‘Oh Lara, kijk eens waar de zon op schijnt.’ Zei de jongen. Lara draaide zich nu om naar het platform. Daar, hangend aan eens strop was Campobello. Zijn hoofd hing omlaag, zijn lichaam levenloos. Lara kon haast een traan voelen aankomen. Hoe had ze het anders überhaupt kunnen weten?

‘JIJ ZIEKELIJK MONSTER!’ schreeuwde ze naar de Schaduw. Lara wilde haar pistool pakken, maar het was er niet. Net als haar granaatwerper of haar jachtgeweer dat ze zojuist nog in haar hand had. Waar zijn ze gebleven?

‘Zoek je soms iets?’ vroeg de Schaduw. Hij hield al haar wapens vast.

‘Hey!’ riep Lara. Hier was Lara totaal niet blij mee. Haar geluksspeeltjes waren nu weg. Ze voelde zich machteloos. Hoe kon ze zich nu nog verdedigen? Dan, dendert de jongen zich op Lara. Natuurlijk, was Lara te snel. Ze deed een mooie zijdelingse sprong, daarna een omgekeerde rol. Dan, herinnerd ze zich de stiletto dat in haar wapenriem zat. Ze trok het eruit en stootte het in zijn buik, trekt het hard omhoog, met een draai. Ze grinnikte in zichzelf met een kwaadaardige grijns op haar gezicht.

‘Neeee!’ gilte de Schaduw uit. ‘Hij was mijn hulpje voor vijftien jaar! Hij kan nu niet sterven!’ Lara werpt een blik naar de Schaduw. Hij staarde terug, dan plotseling, verdween hij.

‘Ah, hij komt nog terug!’ Lara liep langzaam naar Campobello toe. Zijn oogkassen begonnen op te gloeien. Ze werden zo groen als Lara’s shirt, dan zo blauw als de lucht.

Hoewel, Lara keek met voorzichtigheid.

‘Lara,’ hijgde hij.

‘Oh mijn god! Ik dacht dat je...dood was!’

‘Ik weet het. Gedeeltelijk, ben ik het ook. Hoewel in een paar minuten ik volledig zal sterven.’ Zuchtte hij. ‘Ik zag de groene sleutel toen ik van je werd weggenomen. Het ligt in de kast met de sofa’s, je had het over het hoofd gezien.’ Hij pauzeerde en nam dan een bibberende adem. ‘Hier.’ Hij hield een vinger uit dat leek alsof hij erg oud was. ‘Dit zal je beschermen. Twee keer maar. Stoot het in de rechteroog van de Schaduw en de volgende keer in zijn linker. Maar onthoudt, het werkt maar twee keer.’ En dan, begint hij te stikken. Dikke zwarte rook vulde de kamer. Hij was dood. Lara boog haar hoofd.

‘Dank je wel Campobello. En maak je geen zorgen, ik zal je nooit vergeten.’ Ze nam de vinger dat hij in zijn linkerhand vast hield en zag haar pistool dat ze hem gegeven had, in zijn rechter.

‘Nee, ik neem het niet aan,’ zei ze hardop. Dan, valt het wapen op de grond. Campobello was dood.

Ze pakte het wapen op en plaatste het goed in haar holster. Lara ging terug de kamer uit, nam een laatste blik op haar vriend en ging terug naar de voorste vooringang. Ze staarde naar de trap en sprintte de trap op. Wanneer ze de drie deuren bekijkt, wist ze niet meer in welke de sofa’s lagen, dus probeerde ze de derde deur. Als Lara de deur opent, zag ze een bed en alles als tevoren. Snel, gaat ze terug de kamer uit en opent de eerste deur. Alle zwarte weduwen lagen nog steeds roerloos op de vloer. Lara liep over naar de kast en zag de groene sleutel op de vloer liggen. Ze pakt het vlug op en rent de kamer uit. Lara sprint de trap af naar beneden en was op weg naar de deur van de kelder. Lara vloog de deur open en rent de kromgetrokken treden af. Als ze helemaal beneden is keek ze naar de plek waar het sleutelgat eens zat en zag dat het volledig was opgevuld met cement.

‘Oh nee!’ zei Lara. Aangezien ze niet haar granaatwerper had, moest ze haar pistool gebruiken. Ze trok haar pistool, doet een achterwaartse salto en vuurde op z’n minst tien keer. Uiteindelijk, kon Lara het sleutelgat zien. Zo snel als ze kon, trok ze de sleutel tevoorschijn en dan komt er een stiletto uit het niets. Het sneed richting Lara’s hoofd. Lara kon nog net op tijd wegduiken voordat het haar hoofd halveerde. Het mes ging terug in de muur. Dan, komen er nog twee messen uit het niets. Lara dook nogmaals om te voorkomen dat ze gewond zou raken. Elke keer als de messen de muur raakten schoten er twee keer zoveel messen uit. Al snel kwamen er tien messen op haar hoofd af! Het was nu onmogelijk om ze dit keer te ontwijken. Ze begon te zweten. Dan, net als het eerste mes haar zou raken, schreeuwde er een sterke stem ‘STOP!’

Onmiddellijk, bevroren de messen midden in de lucht. Lara zuchtte. Ze keek de kamer rond om te zien wie er schreeuwde. En zag de Schaduw zweven in de verste hoek.

Zo Lara,’ zei hij. ‘Probeerde je me zomaar te vermoorden? Door de sleutel in het sleutelgat te stoppen, zul je me nog niet vernietigen!’ Hij begon naar haar toe te zweven, machete op haar gericht. Lara greep naar de vinger dat Campobello haar had gegeven, en stoot het naar hem, richtend op zijn rechteroog. Ze had hem! Hij schreeuwde het uit in pijn en begint dikke zwarte rook te hoesten. Het stopte hem echter maar voor een seconde, en staarde naar Lara.

‘Oh ja?’ gilde Lara. ‘Dat zien we dan nog wel!’ Ze gooide zich zelf tegen de muur en stak de sleutel in het sleutelgat. Niks gebeurde.

‘Neee!’ gilde Lara. Ze viel op de grond. Er was verder niks meer wat ze nog kon doen nu. Op dat moment, werden Lara’s neusgaten gevuld met een zure geur, van brandend vlees. Ze kijkt omhoog en zag de Schaduw branden. Eén van zijn ogen hing aan een opgezwollen ader. Zijn gehuil klonk erg luid. Dan, in een flits, was hij weg.

Had ze de vloek verslagen? Lara rent de trap op zo hard als ze kon. De voordeur! Het was terug! Lara sprintte naar de deur en stopt dan. Ze hoorde gezang. Het was overal om haar heen. Lara nam een diepe adem. Het rook als siringen en rozen. Ze glimlachte, als ze om haar heen kijkt, haar ogen klein van het nieuwe licht. Mensen kwamen uit alle muren vandaan. Sommige hadden moeite, terwijl anderen zichzelf er gemakkelijk uit duwden. Ze zongen allemaal in koor. Ze zweefden richting Lara. Ze hadden allemaal glimlachen op hun gezichten. Ze lachten en huilden allen van blijdschap. Lara kon ook niet meer stoppen met glimlachen. Ze nam een stap dichterbij naar ze toe. Dan, kwam er een persoon voor alle anderen uit en sprak.

‘Lara. Je hebt de vloek van de Schaduw gebroken! Wij allen danken voor je hulp! We waren allemaal gevangenen van de Schaduw. Diep begraven in de muren voor honderden jaren. Nu zijn we vrij! Vele malen dank. Nu, kunnen we voor altijd in blijdschap leven!’

Lara wist niet wat ze zeggen moest. Ze ging maar gewoon verder met het staren van verbazing. Een klein jong meisje kwam daarna naar voren zweven. In haar hand hield ze een spectaculaire ring vast. Het gloeide blauw, paars, goud en zilver! Het had diamanten en robijnen eraan bevestigd. De ring was geweldig! Het kind sprak zachtjes. ‘Gezien je ons heb vrijgelaten, Lara, willen we je dit cadeau geven. Het was de ring van de Schaduw. We hopen dat je het mooi vindt.’ Ze hield het voor haar uit voor Lara om het te pakken.

‘Dank je!’ riep Lara hardop. ‘Ik ben blij dat jullie nu allemaal oké zijn!’ Dan, ineens, zweven alle mensen inclusief Campobello, die uit volle borst zong, richting de deur fluisterend en lieten nogmaals hun dankbaarheid horen naar Lara. Ze voelde zich heerlijk! Al haar wapens waren weer terug en ze had twee schatten toe te voegen aan haar collectie: de vinger en de ring van de Schaduw. Lara glimlachte nogmaals, loopt dan naar de deur en opent het. Eenmaal buiten, nam Lara een laatste blik op het huis. Rent dan naar haar Norton Streetfighter Motor, springt erop en racet weg...

De Volgende Dag...

Het was een vroege woensdagmorgen. Lara's klok las 5:18u 's morgens. Vandaag ging ze naar Mexico waar een Aztec piramide zojuist uit de grond was gerezen...

The Evil House

Copyright © 2000 by Katie Fleming

Tomb Raider and Lara Croft

Copyright © by Core Design and Eidos Interactive